

Gunilla och Alan Young. boende i England, brukar tillbringa några månader i Sverige varje sommar. På SPF's promenader brukar en engelskregistrerad brun högerstyrd bil styra upp. Man undrar . . . men nu har man lärt sig. Aha, Gunilla och Alan har kommit till Sverige igen. Men i år blev det ingen resa till Giddehammar.

Gunilla skriver:

Så här ser vår och Englands tillvaro ut i Corona tider, med mina ögon sett.

Här i UK har vi ca 44 000 som dött av Corona virus. Vi är ca 67 milj. invånare. De flesta har dött på sjukhusen och på äldreboenden.

Test and Trace kom igång alldeles för sent och är fortfarande inte 100% effektivt. Det fanns sjukhuspersonal som hade viruset utan att veta om det. Äldre patienter skickades tillbaka från sjukhusen till äldreboenden utan att testas.

Vi har en ung regering utan tillräcklig erfarenhet, nästan alla beslut som de har tagit har blivit fel, tyvärr. Vetenskapsklungan har nog också fattat en del fel beslut.

Boris Johnson själv blev mycket sjuk och jag tycker att han skulle av sagt sig som Premiärminister hellre än att fortsätta på "deltid". Vår Lockdown började i slutet på mars, det var för sent.

Ett fint drag hos engelsmännen är att allmänheten alltid ställer upp vid krisläge. Här bildades många sygrupper över hela landet. De försåg sina lokala sjukhus med masker, förkläden, påsar, ungefär som våra gymnastikpåsar, som sjukhuspersonalen lade sina uniformer i och som sedan kunde läggas direkt i tvättmaskinen. En av dessa hjälpsamma damer/herrar var en av mina bästa vänner. Vi har känt varandra i 40 år. (Min vän, Stephne, har nu insett att de inte har så många örngott längre.)

Min svåger har sytt masker till hela Youngfamiljen. Han är mycket duktig på sin symaskin, som hans fru (Alans syster) gav honom i födelsedagspresent ett år.

Vi hade väldigt fint väder här i april, maj och juni. Det var stor tur, tyckte en del av våra vänner, att Lockdown inte hände i oktober, november och december, då det mestadels regnar här. Jag har suttit ute och ätit frukost de flesta dagar, har gått på rätt så långa promenader och cykelturer för mig själv.

Alan jobbar på tomten och får mycket gjort i sittande ställning. Vi får all mat levererad från våra vanliga supermarkets från allra första början. Det har varit svårt att få tag i mjöl. Vi har brödmaskin. Det har löst sig sedan Alan fann ett företag på nätet som kunde leverera både mjöl och jäst för bröd och mjuka kakor.

Alan och jag har gjort precis som vi blivit ombedda som över 70 åringar. Nu börjar själv-isoleringen bli något tjugig. Vi är ju i fel land! Vet fortfarande inte när vi kan komma till Sverige.

Vi har varit hos vänner på drinks. Vi satt i deras trädgård med 2 m mellan oss. Vi har också haft vinmöten med våra närmaste grannar. Grannarna sitter i sin trädgård med sina egna vinglas och vi sitter i vår med våra vinglas och pratar över gränsen.

Vi har ofta FaceTime med vår äldste son Paul och hans familj. De bor i Exeter i Devon, södra England. De har två flickor, Darcey 4,5 år, som började skolan förra september och Ebba 22 månader. Skolorna öppnade här igen för ca 1 månad sedan, efter att ha varit stängda i ca 3 månader. De stänger för sommaren den 24 juli.

Familjen skall vara i karantän i 14 dagar efter skolans slut, sedan kommer de hit till oss. Det är en 5 timmars bilresa. Deras besök har varit uppskjutit sedan i påskas. Darcey har beställt

köttbullar gjorda av mig, men såsen gjord av Alan. Ebba vet vi inte riktigt vad hon vill ha för hon pratar sitt egna språk. som ingen annan förstår. Jag talade mestadels svenska med henne sedan hon var född. Kanske har det med saken att göra. Vem vet?

Paul har jobbat hela tiden under Lockdown men suttit hemma i sitt garage. Inte helt tillfredsställande. Han är anställd på Exeter University. Om han jobbar i huset så tror döttrarna att han är där för att leka med dem.

Pauls fru, Ellie är småskollärarinna och har varit hemma sedan Darcey föddes. Ellie har undervisat Darcey, s.k. Home Schooling, med material som Darceys skola har skickat hem till alla sina elever. Ellie börjar nog att längta efter att ta upp sitt jobb igen.

Vår yngre son Nils är lärare i engelsk litteratur och grammatik. Han lämnade skolväsendet häromåret och undervisar nu privat. Han har faktiskt fått 80% av sin lön från regeringen och oss skattebetalare! Nils bor i London. Han tänker cykla upp hit till oss snart. Han tar med sig sin egen lunch och sedan cyklar han tillbaka under eftermiddagen.

Vi bor ca 4 mil från London i Hertfordshire, nära en liten stad som heter Ware. Det var rätt så längesedan vi träffade Nils. Han skulle varit här över påsk också med sin partner. Deras umgänge är nu ett avslutat kapitel.

Vi har Zoom meeting med Alans syskon, två bröder och en syster. Det är alltid roligt. En av hans bröder föreslog en gång att vi skulle ha mötet litet senare på kvällen, för då kanske det fanns mer chans att något hade hänt för någon av oss.

Här har England börjat att öppna upp litet grand. Skottland, Wales och Irland skiljer sig något. Den 4 juli öppnades hårsalonger, pubar och restauranger. Snart skall pooler och liknande samt biografer öppnas.

Många företag har gått i konkurs. Finansministern utvecklade ett s.k. Furlough system (en slags permission för företagare att inte betala löner till anställda) där i stället regeringen betalade 80% av lönen till deras anställda. En smart ide som har hjälpt många men inte alla. Landets skulder är visst högre än efter andra världskriget. Den sista avbetalningen på den skulden blev betalad någon gång 1990, sa en f.d. finansminister nyligen. Trots Furlough är 169 000 anställda uppsagda sedan i mars.

Universiteten är stängda sedan i mars. Det är naturligtvis svårt att få anställning efter att så många företag har gått i konkurs. Regeringen sätter upp praktikantanställning. Hoppas att det kommer att fungera.

Våra fantastiska grannar på Giddehammar klipper gräset för oss, öppnar fönster och mycket annat. De tycker att det är tråkigt att stugan står där så tyst och övergiven. Det tycker vi verkligen också.